

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1976-1977.

30 NOVEMBER 1976.

BEGROTING van het Ministerie van Justitie voor het begrotingsjaar 1977.

AMENDEMENTEN VOORGESTELD DOOR DE HEER DEJARDIN.

TITEL I. LOPENDE UITGAVEN.

Sectie 31.

Eigenlijk Ministerie van Justitie.

HOOFDSTUK III. INKOMENSOVERDRACHTEN AAN ANDERE SECTOREN.

Inkomensoverdrachten aan gezinnen.

Art. 33.05. — Toelagen aan de beschermingscomités, aan de Koninklijke Commissie der Beschermingscomités en der Jeugdbescherming, aan de werken die medewerken aan de jeugdbescherming en aan de werken die zich bezighouden met het aannemen van kinderen (blz. 15).

De niet-gesplitste kredieten terugbrengen van

« 20 000 000 frank »

tot

« 7 000 000 frank »

(Vermindering met 13 000 000 frank.)

Zie :

4-VI (1976-1977) :

— N° 1 : Begroting.

Chambre des Représentants

SESSION 1976-1977.

30 NOVEMBRE 1976.

BUDGET du Ministère de la Justice pour l'année budgétaire 1977.

AMENDEMENTS PRESENTES PAR M. DEJARDIN.

TITRE I. DEPENSES COURANTES.

Section 31.

Ministère de la Justice proprement dit.

CHAPITRE III. TRANSFERTS DE REVENUS A DESTINATION D'AUTRES SECTEURS.

Transferts de revenus aux ménages.

Art. 33.05. — Subsidies aux comités de patronage, à la Commission royale des patronages et de la protection de la jeunesse, aux œuvres collaborant à la protection de la jeunesse et aux œuvres s'occupant de l'adoption d'enfants (p. 14).

Ramener les crédits non dissociés de

« 20 000 000 de francs »

à

« 7 000 000 de francs ».

(Diminution de 13 000 000 de francs.)

Voir :

4-VI (1976-1977) :

— N° 1 : Budget.

HOOFDSTUK 01.

DIVERSEN.

Niet economisch verdeeld.

Art. 01.01. — Diverse uitgaven wegens het volledig in werking stellen van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming (blz. 15).

De niet-gesplitste kredieten verhogen van

« 30 000 000 frank »

tot

« 43 000 000 frank »

(Vermeerdering met 13 000 000 frank.)

VERANTWOORDING.

Deze amendementen hebben tot doel een redelijke verhoging toe te staan en toch de kredieten te verminderen die zijn uitgetrokken voor het toekennen van subsidies aan de particuliere instellingen die zich bezighouden met de begeleiding van de toeziende voogden, ten voordele van een uitbreiding van het overheidsinitiatief terzake, met name door een aanzienlijke verhoging van het aantal permanente afgevaardigden van de jeugdbeschermingscomités.

De in het ontwerp gevraagde verhoging is er immers op gericht de voor die instellingen uitgetrokken subsidies met 18 te vermenigvuldigen (van 800 000 frank in 1976 naar 14 400 000 frank in 1977) terwijl de actie van de overheid, meer bijzonder van de jeugdbeschermingscomités, bemoeilijkt blijft door een tekort aan begrotingsmiddelen. Het betreft hier uiteraard een politieke keuze.

Er moet immers worden gezorgd voor de kinderen wier ouders uit de ouderlijke macht zijn ontzet.

De begroting wil die taak toevertrouwd zien aan particuliere gesubsidieerde instellingen, terwijl de wet bepaalt dat de jeugdbeschermingscomités terzake bevoegd zijn (wet van 8 april 1965, art. 34). Met name kunnen zij de persoon aanwijzen die ermee belast wordt het toeziend voogdschap uit te oefenen. De ervaring leert ons dat de jeugdbeschermingscomités er niet in slagen bereidwillige personen te recruter; hetzelfde kan worden gezegd van de verenigingen zonder winstoogmerk. Bijgevolg ware het nuttig die taak toe te vertrouwen aan permanente afgevaardigden, die ter beschikking van de jeugdbeschermingscomités zijn gesteld. De aanwervingsvoorwaarden staan borg voor de onderlegdheid van dat personeel.

De Staat, of anders gezegd de gemeenschap, is immers aansprakelijk voor die kinderen en het gaat om een openbare dienstverlening. Hoewel de particuliere diensten de levensbeschouwelijke en godsdienstige overtuiging van de betrokkenen in acht moeten nemen, zijn zij doorgaans de emanatie van een strekking die kenmerkend is voor de aan de kinderen verstrekte opvoeding en voor de instelling welke die opvoeding geeft. Een overheidsdienst kan beter instaan voor het pluralistische karakter van de instelling, aangezien de leden en het personeel ervan personen zijn die tot verschillende levensbeschouwelijke of godsdienstige richtingen behoren.

Het amendement wil de aanwerving mogelijk maken van meer afgevaardigden, die zouden worden verdeeld over de arrondissementen die er de meeste behoefte aan hebben. Het is immers ondenkbaar die taken toe te vertrouwen aan de overbelaste personeelsleden die thans in dienst zijn. Bovendien zal een specialisering van de met die taak belaste afgevaardigden een kwaliteitswaarborg betekenen.

CHAPITRE 01.

DIVERS.

Non réparti économiquement.

Art. 01.01. — Dépenses diverses résultant de la mise en vigueur intégrale de la loi du 8 avril 1965 relative à la protection de la jeunesse (p. 14).

Porter les crédits non dissociés de

« 30 000 000 de francs »

à

« 43 000 000 de francs ».

(Augmentation de 13 000 000 de francs.)

JUSTIFICATION.

L'objet de ces amendements est de rétablir, tout en maintenant une augmentation décente, les crédits affectés à l'octroi de subventions aux organismes privés s'occupant de l'encadrement des protuteurs, au profit d'une extension de l'initiative publique dans ce domaine, notamment par un accroissement notoire du nombre de délégués permanents des comités de protection de la jeunesse.

En effet, l'accroissement postulé dans le projet vise à multiplier par 18 les subsides affectés à ces organismes (de 800 000 francs en 1976 à 14 400 000 francs en 1977), tandis que l'action publique des comités de protection de la jeunesse reste entravée par l'insuffisance budgétaire. Il s'agit évidemment d'un choix politique.

L'objet est en effet d'assurer en faveur des enfants dont les parents ont été déchus de l'autorité parentale, le remplacement de ceux-ci.

Le budget tend à faire assurer cette tâche par des services privés subsidés, alors que la loi prévoit que les comités de protection de la jeunesse sont compétents en la matière (loi du 8 avril 1965, art. 34). Ils peuvent notamment désigner la personne chargée d'assurer la protutelle. L'expérience montre que les comités de protection de la jeunesse ne parviennent pas à recruter des personnes bénévoles et il en est de même en ce qui concerne les associations sans but lucratif. Il serait dès lors plus judicieux de confier cette tâche à des délégués permanents mis à la disposition des comités de protection de la jeunesse. Les conditions de recrutement assurent la qualification de ce personnel.

La responsabilité de l'Etat, c'est-à-dire de la collectivité, envers ces enfants est engagée et il s'agit d'une mission de service public. En effet, si les services privés doivent assurer le respect des convictions philosophiques et religieuses des personnes, elles émanent généralement d'un courant d'opinion qui marque le type d'éducation ou d'établissement d'éducation qu'elles font assurer aux enfants. Un service public assure mieux le caractère pluraliste de l'institution car ses membres et son personnel sont des individus appartenant à des philosophies ou religions diverses.

L'amendement tend à permettre l'engagement de délégués supplémentaires, à répartir dans les arrondissements qui en ont le plus besoin. Il est en effet impensable de confier ces tâches au personnel en fonction déjà surchargé. En outre, une spécialisation des délégués chargés de cette tâche sera une garantie de qualité dans ce travail.

C. DEJARDIN.